

- et abominationem faciens, et mendacium. v, 244, 746.
- Et omne maledictum non erit amplius, sed sedes Dei, et Agni in illa erunt, et servi ejus. v, 245.
- Esto fidelis, usque ad mortem. vi, 789.
- Nemo scit, nisi qui accipit. vi, 620, 707.
- Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam, et honorem, et virtutem, quia tu creasti omnia. vi, 670.
- Ambulabunt mecum in albis, quia digni sunt. vi, 911.
- Dignus es Domine accipere librum, et aperire signacula ejus, quoniam occisus es, et redemisti nos Deo in sanguine tuo, et fecisti nos Deo nostro regnum, et sacerdotes. vi, 670.
- Gratias agimus tibi Domine Deus omnipotens, qui es, et qui eras, et qui venturus es, quia accepisti virtutem tuam magnam et regnasti. vi, 670.
- Beati mortui qui in Domino moriuntur. vi, 787.
- Quis non timebit te Domine, et magnificabit nomen tuum, quia solus pius es. vi, 670.
- Sub throno sancti clamant. vii, 804.
- Quia data sunt Angelo incensa multa, etc. vii, 760.
- Ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum, etc. vii, 780.
- Audivi tamquam vocem tubæ magnæ, etc. vii, 911.
- Mulier amicta sole, et luna sub pedibus ejus, etc. vii, 928.
- Agnus occisus ab origine mundi. vii, 93.
- Et audivi vocem de cælo tamquam vocem aquarum multarum, etc. vii, 911.
- Ideo in una die venient omnes plagæ ejus, mors, luctus, et fames, et igne comburentur. vii, 953.
- Audivi quasi vocem turbarum multarum in cælo dicentium, alleluia, etc. vii, 906, 911.
- Et lucerna ejus est Agnus. vii, 787.
- Qui justus est justificetur adhuc, et sanctus sanctificetur adhuc. vii, 793.
- Redemisti nos Deus in sanguine tuo. viii, 586.
- Vicerunt eum per sanguinem Agni. viii, 274.
- Quantum glorificavit se, et in deliciis fuit, tantum date illi tormentorum, et luctus. viii, 11.
- In mente habe qualiter acceperis et audieris; et serva, et pœnitentiam age. ix, 127.
- Agnus occisus ab origine mundi. ix, 143.

EX LIBRO QUARTO ESDRÆ.

- Hoc sæculum fecit Deus propter multos, futurum autem propter paucos. Quomodo interrogabis terram, et dicet tibi quoniam dabit terram multam magis, unde fiat fidele; parvum autem pulverem, unde aurum fit. i, 409.
- Hoc sæculum fecit Deus propter multos, futurum propter paucos. Quomodo autem interrogabis terram, et dicet tibi quoniam dabit terram multam magis unde fiat fictile; parvum autem pulveris unde aurum fit, sic et actus præsentis sæculi. Multi quidem creati sunt, pauci autem salvabuntur. iii, 885.

INDEX GENERALIS ET ANALYTICUS

RERUM NOTABILIUM

QUI IN CURSU THEOLOGICO JOANNIS A S. THOMÆ CONTINENTUR.

Primus numerus indicat volumen, secundus paginam, tertius vero numerum.

ABI

ABR

A

AARON.

ABLATIVUS.

- Aaron fecit vitulum aureum, non vero opere dæmonis vitulus fuit formatus. viii, 148, n. 20.
- Aaron peccavit proponendo vitulum ut populus adoraret, licet ut sentit Augustinus non peccaverit peccato inidelitatis, nec secundum fidem interiorem, sed ex timore ne ipsum populus occideret. viii, 148, n. 20.

- Hæc propositio: Pater et Filius se diligunt Spiritu sancto, quo sensu vera dici possit. iv, 382, n. 1.
- Hæc propositio: Pater intelligit Verbo, et plures ei similes vix ullam continent veritatem. iv, 380 n. 1 et 2.
- Non enim verificatur propositio in qua prædicatum stat in sensu ablativi, nisi tribus positis conditionibus. iv, 382, n. 5.

ABAILARDUS.

ABORTUS.

- Abailardus erravit contra SS. Trinitatis mysterium juxta depositionem S. Bernardi. iv, 15, n. 49.
- Ejus discipulus fuit Arnoldus de Brixia, vide omnipotentia. iv, 15, n. 19.

- Abortus secutus ad actionem ad quam exercendam tenetur quis ex urgente necessitate non est imputabilis ad culpam. vi, 151, n. 25.
- Mulieri constitutæ in periculo mortis non licet præbere pharmacum ut sequatur abortus. v. i, 503, n. 9.

ABIMELECH.

ABRAHAM.

- Quantum dedit Abimelech Abrahamo in velamen oculorum Saræ. vii, 897, n. 10.
- Cur tantum pretium in velamen oculorum voluit expendere. vii, 898, n. 13.

- Abraham non est mentitus dicens Saram esse uxorem suam, quia vere sic erat, licet simul esset uxor. vi, 37, n. 31.

Neque etiam mentitus fuit quando ad pueros suos dixit: Expectate hic, etc. vii, 65, n. 26.

Abraham plenior habuit notitiam de mysteriis fidei quam reliqui qui eum præcesserunt. vii, 65, n. 26.

ABSENS.

Absentes a se invicem Angeli sese amare possunt quoad communicationem intentionalem, et quantum ad ea quæ ad ipsam consequuntur, non autem quoad alias actiones, quæ ex motu locali pendere possunt, et in quibus Angeli etiam communicare possunt. iv, 469, n. 5.

ABSENTIA.

Absentia et perseverantia variant essentialiter passiones appetitus sensitivi, non tamen variant, nisi accidentaliter tantum ea quæ sunt in genere cognoscibilis. vi, 210, n. 2, vide amicitia, desiderium, gaudium, præsentia.

ABSOLUTIO.

Absolutio peccati reservata, vide dubitans, peccatum.

Absolutio a censuris facta ex metu an sit valida, vide contractus.

ABSOLUTUM.

De absoluto et relativo. iv, 73, n. 13.

ABSTINENTIA.

Abstinentia est virtus, quæ est pars subjectiva temperantiæ ex parte ciborum. vi, 488, n. 4, vide temperantia.

ABSTRACTIO.

Duplex est abstractio, alia formalis, alia totalis. i, 641, n. 13.

Abstractiones illæ differunt inter se. i, 641, n. 13.

Abstractio totalis est qua abstrahit universale a particulari. i, 641, n. 13.

Formalis est quæ abstrahit a forma et materia, et actus a potentia. i, 641, n. 13.

Dicitur abstractio totalis quia tam id quod abstrahit, quam id quod contrahit, significatur ut totum, ita quod unum prædicatur de alio sicut animal de homine. i, 641, n. 13.

Abstractio formalis solum separat id quod est actualitatis et formæ, ab eo quod est potentiale, et materiale, et sic quanto abstractior tanto perfectior est. i, 641, n. 13.

In abstractione totali non remanet id a quo fit abstractio, remoto enim rationali non remanet homo. At in abstractione formali utrumque remanere potest, ut remota forma circuli a ligno adhuc remanet lignum. i, 641, n. 13.

Abstractio mathematica ita versatur imaginabili modo circa extensionem lineæ vel figuræ quod nullo modo considerat ipsam naturam et quidditatem quantitatis. i, 682, n. 26.

Abstractio mathematica non solum negative se habet circa bonum, sed etiam privative. i, 682, n. 26.

Ex diversa abstractione a materia, seu ex immaterialitate sumitur diversitas scientiarum. vii, 7, n. 3.

Abstractio tamen non est ratio probativa conclusionum; id enim quo formaliter demonstratur, et manifestatur conclusio illata, est medium sub tali abstractione positum. vii, 7, n. 3.

ABSTRACTUS.

Forma abstracta etiamsi sit subsistens est tamen una. iv, 699, n. 12.

Abstracta et concreta in divinis non sunt diversa ex parte rei significatæ, sed bene ex parte modi significandi. iv, 289 n. 2, vide notio.

ABSTRAHO.

Aliud est abstrahere seu separare actum existentie ab essentia, ut est actus distinctus ab essentia, aliud vero abstrahere actum existendi ut præcise dicit ultimam actualitatem in genere entis. i, 641, n. 15.

Quantitas potest abstrahi, uno modo secun-

dum abstractionem generis vel speciei ab individuis, remanente tota natura et quidditate quantitatis: alio modo fit abstractio quantitatis denudando illam a sensibilitate. i, 679, n. 17.

Abstractio mathematica non solum abstrahit ab actuali exercitio existendi sicut universale, sed etiam in ordine ad existentiam. i, 681, n. 23.

Mathematica abstrahit ab esse, aliter quam species et genera, et quæcumque universalis. i, 641, n. 23.

ABUTOR.

Angeli mali abusi sunt Dei beneficio in detrimentum suæ salutis sempiternæ respicientes gratiam Dei et dona supernaturalia. iv, 893, n. 31.

ACADEMIA.

Academiæ doctorum turres in Scriptura nominantur. vii, 944, n. 7.

ACCIDENS.

Accidentia non recipiunt alia accidentia tamquam quid substans et ut quod, sed ut medium et ut quo. i, 557, n. 2.

Accidentia non pertinent ad complementum naturæ, neque illam terminant in suo proprio et substantiali esse, sed aliud novum esse superaddunt. i, 557, n. 13.

Accidentia separari a subjecto non est subsistere in abstractione formali, nec removere habitudinem ad existendum in subjecto, sed solum sine actuali concursu subjecti et dependentia ab ipso existere. i, 644, n. 21.

Accidens in eucharistia separatur a subjecto actu, non autem aptitudine. i, 698, n. 12.

Accidens limitatur a subjecto ex ordine quem dicit ad illud. i, 698, n. 12.

Accidens dupliciter potest esse connaturale alicui subjecto, primo ut est præcise subjectum seu sustentans, et accidens præcise inherens et infirmans; secundo non in ratione formæ inherens tantum, sed in ratione virtutis seu activitatis proximæ quando accidens est ratio operandi. ii, 234, n. 40.

Accidens non dicitur connaturale cum alio accidenti tamquam cum principio et radice a qua derivatur, sed semper supponit aliam radicem priorem a qua derivatur, vel tamquam proprietas si illi inhereat, vel tamquam participatio illius, si ab eo communicetur alteri. ii, 290, n. 19.

Sunt aliqua accidentia quæ non habent proprium subjectum receptionis et informationis, sed solum habent proprium subjectum originis et derivationis. ii, 293, n. 24.

Sunt aliqua accidentia quæ ad hoc solum deserviunt ut natura superior communicetur accidentali modo, naturæ inferiori. ii, 293, n. 24.

Accidentia propria suas habent speciales et proprias ideas. iii, 60, n. 15.

Accidentia communia quomodo generantur. iii, 62, n. 22.

Angeli componuntur ex subjecto et accidente. iv, 595, n. 20.

Accidens non est per se essendi principium nec immediatum, sed essendi secundum quid, et in alio. iv, 515, n. 33.

Deus non est capax accidentium. iv, 241, n. 11. Vide Angelus et species.

Accidens non operatur effective in suum subjectum et quare? v, 511, n. 59.

Accidens inseparabile adesse et abesse potest subjecti corruptione logice, non tamen physice. v, 732, n. 18.

Accidentis unio cum subjecto est dependentia accidentis a subjecto in suo esse. vi, 320, n. 15.

Accidens dupliciter dicitur, scilicet ut determinativum alicujus prædicati essentialis, sicut rationale accidit animali, et ut non determinativum. viii, 126, n. 11.

Ex accidenti et subjecto non fit compositio ex his. viii, 150, n. 12.

Duo accidentia solo numero distincta non possunt esse in eodem subjecto. viii, 570, n. 18.

Bene possunt esse in eodem subjecto si habeant modificationem specie distinctam. viii, 324, n. 39.

Accidentia communia activa possunt aliis communicari, non tamen accidentia propria, nisi ab habente propriam naturam. viii, 454, n. 12.

ACCIDIA.

Accidia est species tristitiæ, licet accidentalis seu materialis. vi, 217, n. 15.